

Mélissa Da Costa

Un soi de fericire

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

PRIMA PARTE

Viața de care te agăți

Philippe împinse ușa apartamentului și rămase uimit când se trezi în întuneric. Ea nu deschisese obloanele și încăperea era cufundată în beznă. Totuși trecuse de prânz. Plecase spre ea imediat ce se terminase ședința. Nu se mai văzuseră de o săptămână. Așa se întâmpla de fiecare dată. Când n-o vizita câteva zile, se închidea în ea. Avea nevoie de ore întregi ca s-o facă să zâmbească, iar ea să se abandoneze din nou în brațele lui.

— Ambre?

Niciun răspuns. Semn rău. Era foarte supărată. Philippe dădu ochii peste cap.

— Ambre?

Totuși telefonase. Pentru a-i spune că trece pe la ea. Se așteptase la o tăcere mormântală, dar ea răspunsese: „Da, bine“ cu o voce ciudată. Un pic sugrumată. Ca și cum ar fi fost bolnavă.

Își lăasă haina pe patul desfăcut. Probabil că se simțea într-adevăr rău. De obicei, cearșafurile erau întinse bine, gata să fie mototolite de tăvălelile lor.

— Totul e în regulă?

Tot nimic. Își netezi haina pe pernă. Făcea parte din ritualurile lui când venea aici. Intra, își așeza haina cu grijă, apoi o striga pe Ambre. O dată. De două ori. În principiu, era de ajuns. Apoi o dezbrăca fără să se mai încurce în politețuri, o arunca pe pat, o făcea să geamă de plăcere. Era ușor când ea nu se bosumfla.

— Ce ai? Ești bolnavă?

Se apropie de baie și se miră că lumina nu era aprinsă nici în încăperea aceea. Împinse ușa cu genunchiul.

Ea se afla acolo, întinsă în cadă, în întuneric.

— Ce Dumnezeu faci...

Apăsă pe întrerupător, alungând întunericul și înainte de orice văzu fața ei translucidă și pleoapele pe jumătate închise. Abia apoi observă culoarea apei, portocalie, și dărele lungi, roșietice de pe marginea căzii.

— Ambre!

Strigătul lui spintecă aerul ca o lovitură de bici. Căzu în genunchi, îi apucă încheieturile lipsite de viață și i le strânse cu putere. Îi reveniră reflexe vechi fără să fi încercat să le reactiveze. Ca și cum creierul lui trecea pe pilot automat. Să oprească hemoragia. Să ia niște prosoape, să le înfășoare în jurul încheieturilor, să apese pentru a face un garou.

— Fir-ar să fie, Ambre!

Să sune la urgențe. *N-a murit. Cred că n-a murit.* Îi eliberă mâinile, care căzură înapoi fără vlagă pe marginea căzii, pentru a-și scoate telefonul din buzunar.

Un țârâit. Al doilea. O voce de bărbat care spunea ceva. Îl întrerupse cu brutalitate:

— Vă rog, este o urgență.

Pleoapele fetei tremurară. Era pe jumătate conștientă și se gândea că el își pierduse tonul de adult, sigur, grav. Vocea îi era slabă și scâncită.

— În strada Tilleuls numărul 13. O tânără de douăzeci de ani! Și-a tăiat venele! Sângerează abundent! Grăbiți-vă!

Ei i se părea că el este foarte tulburat, dar nu era sigură, căci totul îi parvenea de departe. El continua să vorbească, dar acum nu mai vorbea cu pompierii. Cel puțin, ea așa avea impresia.

— Ambre, ce ți-ai făcut?!

Se agăța cu disperare de marginea căzii, de încheieturile ei bandajate. Nu-și dădea seama că îi făcea rău. Prosoapele se îmbibau cu sânge, în timp ce ea devenea din ce în ce mai palidă. Îi era greu să priceapă cuvintele pe care el i le spunea. Parcă avea vată în urechi.

— Ambre, sunt eu, sunt aici.

Făcu un efort să înțeleagă. Pleoapele i se mișcă foarte repede, ca niște aripi de fluture. Philippe se ridică și încercă să-i surprindă privirea din pupilele sticloase.

— Ambre, rămâi cu mine! Rămâi! Privește-mă!

Pleoapele îi căzură din nou ca o cortină peste ochi.

— Fir-ar să fie, rămâi cu mine! Ce ți-am zis eu?

Ea își pierdu complet cunoștința. Capul i se lovi de marginea căzii și Philippe, lăsându-se mânat de instinct, se repezi s-o scoată din apă, găfâind în frumosul lui costum nou-nouț. Când cei din echipajul de urgență ajunseră la fața locului, nu știură ce îi tulbura mai mult. Să găsească un bărbat în costum și cravată, crispat la față, chinându-se să reanimeze trupul unei fete întinse pe jos în baie, după ce o scosese din apă, sau să vadă corpul acela gol, alb și plăpând, pe gresia mânjită de sânge.

— Dați-vă laoparte, domnule!

Trebuiră să repete de mai multe ori, fiindcă bărbatul îi privea năucit, cu ochii măriți de spaimă, dar nu se mișca, de parcă nu voia să lase pe nimeni să se apropie.

Așa că îl împinseră într-o parte fără menajamente, căci timpul se scurgea. Fata era lividă, aproape fără viață.

Unul dintre medicii urgențiști se lăsă în genunchi, îi puse două degete pe gât și dădu din cap.

— E bine. Are puls.

Apoi totul se petrecu foarte repede. Îl împinseră pe Philippe în living.

— Ne trebuie spațiu, domnule. Ieșiți!

Toți se agitau în jurul ei, așa că Philippe nu mai putu să vadă nimic.

O scoaseră din baie pe o targă. Părea și mai palidă întinsă acolo. Și minusculă. *Douăzeci de ani, fir-ar să fie, douăzeci de ani*, își repeta el, ca și cum nu conștientizase niciodată cu adevărat acest lucru.

Bărbații ieșiră.

— Urmați-ne, domnule.

Targa era purtată cu dificultate pe scări și lovi de mai multe ori peretele. Capul lui Ambre se legăna ca al unei păpuși.

Jos, în fața imobilului, o mașină de poliție staționa alături de o ambulanță SAMU¹.

— Domnule, vă rog să veniți cu noi. Vom avea nevoie să dați o declarație.

El se uită la mașina de poliție, la girofarurile care sclipeau, la bărbatul în uniformă.

— Nu... Vreau să merg cu ea.

Avea aerul unui tip complet debusolat, polițistul trebuie să-și fi dat seama, căci zise cu o voce mai blândă:

— Nu durează decât câteva minute.

— Trebuie să merg cu ea.

Polițistul ezită, schimbă o privire cu colegul său și puse o mână pe brațul lui Philippe.

— Bine... o să urc cu dumneavoastră în ambulanță.

În jurul lor, se strânseseră o mulțime de curioși care îi măsurau din priviri, încercând s-o zărească pe rănită. Lui Philippe i se făcu brusc rău și vru să-și ascundă fața în haină, dar își dădu seama că o uitase în casă. Nervos, încercă să se retragă în spatele polițistului care îl privi ciudat.

---

¹ Abreviere de la Service d'Aide Médicale d'Urgence (Serviciul de Ajutor Medical de Urgență).

— Totul e bine, domnule?

— Soția mea...

— Poftim?

Părea devastat.

— Soția mea... nu trebuie să știe.

Polițistul se încruntă fără să înțeleagă. În spatele lor, ușa grea a ambulanței se închidea și salvatorii se agitau în jurul lui Ambre. Îi puseră o perfuzie și fixară targa. Privirea polițistului întârzie o clipă asupra rănitei, urcând de-a lungul păturii până la un sân gol, alb ca laptele, care ieșea de sub ea. Tresări și se întoarse spre Philippe. Îi picase fisa. Și nu mai era înțelegător, ci scandalizat:

— În orice caz, ar putea să vă fie fiică.

Cum poți să știi că n-ai murit? Când auzi ceva? Când simți? Când percepi?

Există un *bip* care suna înăbușit. Și lumină. Părea un fel de pată roz în spatele pleoapelor. Și simțea o greutate caldă pe pântec. Era plăcut. Se lăsă cuprinsă de acea senzație agreabilă. Niște imagini îi reveneau în minte într-un mod dezordonat. Briciul pe marginea albă, strălucitoare a căzii. Apa pe care o lăsase să curgă în timp ce se gândea la cea mai bună metodă de a-și tăia venele. Ușa de la intrare pe care nu o încuiase.

Apoi o imagine neclară și tremurătoare, cea a lui Philippe aplecat deasupra ei. Philippe ale cărui trăsături i se păruse că se topesc precum ceara unei lumânări, a cărui voce i se păruse slabă și plângăcioasă. Vorbea, se agita. Visase sau el chiar o găsisese? În orice caz, supraviețuise.

Nu știa dacă se bucura sau nu. De fapt, n-avea nicio importanță. Indiferent că se afla acolo sau în altă parte, asta nu mai schimba nimic. Deschise ochii și o lumină albă artificială și agresivă o împresură. Încăperea era goală. Nu percepea decât o greutate neagră peste ea. Un cap. Philippe. Așezat pe un scaun lângă patul metalic, adormise cu capul pe pântecul ei.

Încercă să se așeze mai bine pe pernă fără să facă zgomot, fără să schițeze vreun gest, dar își mișcă un picior, fără să vrea, și Philippe se ridică brusc.

— Ambre! Eu...

Restul propoziției rămase în aer. Ea îl observă pe îndelete. Avea fața descompusă, îmbătrânită. Poate din cauza luminilor alburii din spital. Sau nu.

— Ambre, repetă el. Îmi pare rău.

Ea n-avea chef să-l asculte și regretă că îl trezise. Își fixă atenția pe altceva, pe mâinile ei, pe degetele pe care abia le mai simțea. Avea încheieturile bandajate și o perfuzie înfiptă într-o venă de la brațul drept. Nu o durea.

— Ambre, chiar îmi pare rău...

Fața lui Philippe se schimonosea într-o expresie dureasă. Ea îl reduse la tăcere cu o voce cleioasă:

— E-n regulă.

— Nu. Te asigur, nu credeam că...

— E-n regulă, am zis.

N-avea chef de scuzele, explicațiile și remușcărilor lui.

Zbang. Ușa batantă a salonului se deschise, făcând-o să tresară. Un doctor și o asistentă intrară.

— Va trebui să plecați, domnule. S-a trezit, spuse medicul.

Înalt, cu ochelari, afișa un aer sever și dezaprobat. Asistenta era grasă și roșie la față. Expresia de pe chipul ei era mai compătimitoare. Philippe se foi pe scaun jenat, dar rămase așezat.

— Domnule, va trebui să plecați, repetă medicul. Ați avut deja o autorizație excepțională. În mod normal, nu permiteam apropiatilor să rămână.

Philippe se ridică și își trase cu nervozitate în jos manșetele cămășii. Probabil că încercase să le spele sub jet de apă în vreo chiuvetă din spital, căci se distingeau pe ele niște cercuri portocalii, un amestec de sânge și săpun.

Cum nu reacționa, asistenta continuă cu blândețe, dar nu fără insistență:

— Așa este procedura... în astfel de situații...

Ambre nici nu tresări. Continua să-l fixeze cu indiferență. Philippe dădu din cap.

— Da, înțeleg. Eu... atunci... plec.

Se întoarse spre Ambre, care era lividă și inexpressivă, ezită, apoi îi făcu un semn stângaci cu mâna. Doctorul îl apucă de încheietură.

— Haideți, vă conduc.

Se comporta autoritar. Philippe se supuse fără să crâcnească.

— O să vă ținem la curent cu starea ei. Nu vă faceți griji.

Doctorul nu-l lăsă nici măcar să răspundă. Închise ușa după el. *Vinovat*. Asta părea să-i spună. Vinovat de a fi întreținut o relație cu ea, deși el avea patruzeci de ani, era căsătorit și tată a doi copii. Vinovat de a fi fost în același timp salvatorul și călăul ei.

Se aflau toți trei în încăperea tăcută. Ea, doctorul și asistenta. Ea era impasibilă, în timp ce ei afixau un zâmbet de circumstanță.

— Îmi pare rău, începu asistenta cu o compasiune exersată în ani de experiență. Așa e procedura.

Nicio reacție. Doar niște ochi ficși, sticloși. Ori că rămănea singură, ori că Philippe era acolo, nimic nu avea cu adevărat importanță.

— Părinții tăi au fost anunțați.

O cercetau cu atenție, dar ea nici nu clipi. Doctorul continuă:

— Izolarea nu va dura decât câteva zile. Câteva săptămâni dacă trebuie. Vei sta de vorbă cu un psiholog, doamna Idalo. Este foarte drăguță.

Așteptau ceva vizibil din partea sa, așa că se strădui să dea din cap. Ei zâmbiră.

Doctorul lăsă câteva comprimate pe noptieră.

— Uite. O să iei astea cu un pahar mare de apă. Te vor ajuta să dormi bine la noapte, OK?

Dar ea înghițise deja comprimatele, fără apă.

Doamna Idalo era blondă, foarte înaltă. Ambre avea impresia că seamănă un pic cu Nina, soția lui Philippe. Nu o văzuse decât de două ori pe Nina. Încă îi era rușine de circumstanțe.

Se întâmplase în urmă cu puțin timp. Philippe se ducea la Disneyland cu familia și dăduse o fugă s-o anunțe. Era trecut de miezul nopții, într-o vineri, și ea dormea, îmbrăcată și machiată. Continuase să-l aștepte. Rochie, dantelă, ruj. Lui îi plăcea la nebunie roșul intens. Se ridicase cu un zâmbet slab. Somnoroasă, dar fericită. Philippe stătea în prag, ceea ce însemna că n-avea să rămână.

— N-am putut veni până acum, scumpo. A trebuit să aștept ca Nina să adoarmă. Ducem copiii la Disneyland, plecăm mâine foarte devreme. N-am putut să te anunț. Sunt prudent cu telefonul...

Ea încuviințase, mascându-și cât putea de bine decepția.

— Va trebui să evităm să ne scriem zilele astea...

Jenat de cererea lui, adăugase rapid:

— Nu sunt decât trei zile. Trei zile scurte. O să fie bine, nu-i așa?

Îi luase capul în mâini și o sărutase pe frunte.

— Mă voi gândi la tine. Mă voi întoarce repede.

O sărutase din nou, un pic mai apăsat, apoi fugise, abandonând-o în prag, crispată la față.

Reușise să reziste în următoarele trei zile. Nu fără dificultate, dar reușise. Alungându-și ideile morbide, alungându-și orice gând. Lucrurile mergeau prost între ei de luni întregi, dar Philippe se prefăcea că nu știe:

— Dramatizezi mereu totul. Nu ți-e bine aici? Fac ce pot ca să trec cât mai des posibil, știi doar...

Așteptase ziua întoarcerii, dar el nu sunase și nici nu venise.

Ce naiba face, fir-ar să fie?!

Ideea de a merge să arunce o privire la el acasă îi trecuse prin minte, dar rezistase tentației.

Nici în ziua următoare el nu dăduse niciun semn. Ambre se ținuse tare până la ora 23, apoi renunțase la demnitatea ei. Casa lui era la trei minute de mers pe jos de apartamentul pe care el i-l închiriasse, dar îi interzisese categoric să se apropie de ea. Se arăta aproape amenințător când venea vorba de subiectul ăsta: „Nu vreau să te văd dând târcoale pe-acolo! Am avut încredere în tine oferindu-ți o locuință la doi pași de casa mea... Contez pe tine să nu mă dai de gol!“

Escaladase gardul din fier forjat. Ascunsă în spatele unui tufiș, în minuscula grădină perfect întreținută de Philippe, foarte aproape de ușa de sticlă, avea o vedere perfectă asupra camerei de zi. Mai târziu, se gândise la consecințele posibile ale intruziunii ei. O alarmă, un vecin curios, poliția care ar fi putut să vină... Philippe nu i-ar fi iertat-o niciodată.

În seara aceea o văzuse pe Nina. Obiectul tuturor fanteziilor ei. Cauza tuturor suferințelor ei. Soția. Cea oficială. Cea de neînlocuit. El nu încercase niciodată să o facă să creadă că o va părăsi într-o zi și ea știuse că Nina va rămâne singura și unica.

Nina... O femeie înaltă, delicată și zveltă, cu părul lung și blond. Era frumoasă și elegantă într-o pijama din mătase și papuci de interior care îi făceau picioare de balerină.

Ambre rămăsese o oră încremenită în spatele tufișului, privind-o cu ochi strălucind de admirație, fără ca nimic altceva să se întâmple, în afară de intrările și ieșirile Ninei din living. Oare ea îl făcea să juisse? Mai repede? Mai puternic? Oare el o posedea insultând-o și trăgând-o de păr la marginea patului? Sau cu ea era tandru?

Apoi lumina se stinsese.

Noaptea următoare se întorsese. Fiindcă nu mai rezista. Fiindcă uitase să mănânce toată ziua, atât de mult o obseda ideea. Fiindcă Philippe tot nu sunase. De data asta, se pregătise: se îmbrăcase cu haine negre, își legase părul, pusese

un cuțit de bucătărie în buzunar. În caz că... În caz că ce? Habar n-avea.

Era o noapte de sfârșit de octombrie, cu vreme caldă. Ușa de sticlă fusese lăsată întredeschisă. Era mai devreme decât în ziua precedentă, căci copiii nu se culcaseră încă. Se aflau toți patru în living. Obsesia ei. Philippe și familia lui. Philippe alături de soție și de copii. Philippe în viața lui reală, cea în care ea nu exista, cea în care ea nu va exista niciodată.

Își stăpânise lacrimile, lăsase durerea să-i năvălească în valuri violente în piept.

Copiii erau mici și blonzi ca Nina. În pijama, așezați turcește pe podeaua livingului, colorau împreună cu tatăl lor. Nina stătea aplecată asupra unei reviste, cu picioarele ei lungi întinse pe canapea. Întorcea capul spre ei din când în când și râdea. Ambre pierduse noțiunea timpului.

— La culcare, drăcușorilor!

Cuvintele răsunaseră puternic. În clipa următoare, Philippe se ridicase în picioare, îi înșfăcase pe copii, îi luase pe sus. Nina îi urmase zâmbind. Dispăruseră cu toții și Ambre continuase să aștepte. Își închipuia la rândul ei că era dusă în brațe de Philippe într-un pat de copil, că o învelea, că îi aranja o șuviță de păr după ureche, că o asigura că nu va avea coșmaruri.

Reapăruseră și se așezaseră pe canapea, Philippe aprinsese televizorul și o cuprinsese pe Nina cu un braț pe după umeri. Mai târziu, ea își puse capul pe brațul lui. Și mai târziu, el îi șoptise ceva la ureche. Ea izbucnise în râs. Era insuportabil. El îi atinsese ușor un sân, apoi îl apucase fără ezitare. Ea îl oprise arătând spre fereastră. El se ridicase. Ambre nu se clintise. Nu mai era conștientă de corpul său, nici de locul în care se afla. Cu draperiile trase și fereastra închisă, le vedea umbrele care se înlănțuiau și se contopeau. El nu o brusca, nu o trăgea de păr, nu o poseda rapid pe marginea canapelei. O făcea pe îndelete, se delecta, o savura. O degusta ca pe o mâncare delicioasă. Era ca un dans. De o mie de ori

mai frumos decât tot ce cunoscuse ea. Rămăsese ghemuită în tufiș până noaptea târziu.

A doua zi, el sunase în sfârșit. Trecuseră zile în șir de când îl aștepta.

— Hello, scumpa mea! Mi-a fost dor de tine. Ce mai faci? Luăm masa de prânz împreună? Pot să vin?

Și ea îi oferise marele final. Un tablou în roșu și alb, pe care el îl stricase cu panica lui neputincioasă și scâncită.

Doamna Idalo semăna cu Nina, dar nu era la fel de frumoasă. După cum spusese asistenta, era drăguță și avea o răbdare infinită. Putea să petreacă ore în șir repetând aceleași întrebări cu calm și bunăvoință, fără să renunțe niciodată la zâmbetul ei.

Aștepta ca Ambre să binevoiască să vorbească și, când nu se întâmpla asta, zicea: „Nu e grav. Putem desena în schimb. Ce crezi?” Și scotea hârtie, creioane cerate și pasteluri.

Trebuia să vorbească. Ambre își zise că în felul ăsta o să scape mai repede din micuțul salon cu tablouri prea colorate, o să se întoarcă în camera ei unde nu o sâcâiau atâta și o să-și înghită pastilele care o abrutizau, care îi făceau vocea cleioasă și îi înceteșau mintea. Așa că în cele din urmă se hotărî să-i răspundă doamnei Idalo.

— Pentru cine ai pregătit această punere în scenă?

— ...

— Era o punere în scenă, nu-i așa? Un mesaj important pe care nu-l puteai transmite prin alte mijloace.

— ...

Ea repetă:

— Pentru cine era punerea în scenă? Vorbește-mi despre această persoană. Cea care te-a găsit. Cea căreia îi era adresat mesajul... Poți începe printr-un lucru simplu... Numele său, de exemplu.

Vocea și privirea îi erau blânde. Așa că Ambre se trezi spunând:

— Philippe.

— Philippe? OK. Cine este Philippe?

— Are patruzeci de ani, este căsătorit.

— Bine... Continuă...

Un lung moment de tăcere.

— Are patruzeci de ani, este căsătorit, director de vânzări și tată a doi copii.

Doamna Idalo o învăluia cu privirea, nu se mișca, abia dacă respira. Încuviința încet coborând pleoapele.

— Și fata?

— Fata?

— Fata din cadă?

— ...

— Hai, Ambre, te rog. Spune-mi ceva, oricât de neînsemnat, despre această fată.

— Are douăzeci de ani.

— OK. Și mai ce?

— Nimic.

— Nimic?

— Ea nu este nimic și nu are pe nimeni. Decât pe el.

Barajul fusese deschis cu aceste câteva cuvinte. Povestea putea începe.

Vorbea ca și cum nu ea era subiectul, cu răceală și luciditate. Nici măcar nu căuta să mascheze părțile jenante, să înfrumusețeze faptele. Doar le relata, atâta tot.

Și fiecare lucru o ducea spre altul. Totul era legat. Chiar nu-și dăduse niciodată seama de acest lucru. Philippe, Angéla, părinții ei, Philippe, Angéla, familia ei.

— Cum a ajuns în viața ta?

— Philippe?

— Da, Philippe.

Începu să povestească. Se întâmplase într-o seară, într-un bar. Ea era cu Angéla. Pe vremea aceea, locuia teoretic cu părinții. În realitate însă, își petrecea majoritatea nopților la Angéla. Nu era neapărat un lucru foarte bun...